

nag. Han søgte ingen Besmykkelse men tilstod aabent for sig selv, at han ikke vilde betænke sig paa at bryde med hende, dersom der skulde aabne sig videre Udsigter for ham. Han var endog overbevist om, at hun selv vilde finde dette ganske rimeligt og forstaa, hvormeget det betød for ham og for Fremtidens Sag, om han kunde vinde en saadan Sejr her i selve Berlin. Og her var dog virkelig et Maal at kæmpe for. Friherre von Adlersborg. Med dette Navn og Gehejmecommerce-raadens Millioner vilde Fyrstemagt være ham vis!

Endnu havde han jo ganske vist kun lidt at bygge paa, . . . blot et stjaalent Sideblik. Men havde han haft mere, da han i sin Tid lagde an paa Jakobe? Ingenlunde. Tværtimod. Og dog havde han den Gang uden Anstrengelse baaret Sejren hjem!

Han fik nu foreløbig ingen Lejlighed til paany at forsøge Lykken. Der indtraf en Begivenhed, der i det hele for en Stund opholdt ham paa hans Sejrsbane og vendte hans Tanker mod en anden Kant.

Under hele sit Ophold i Berlin havde han været forfulgt af en lille Uro, der ligesom hin hovedløse Skygge i Eventyret kun røbede sig, naar der blev stille og ensomt omkring ham. Det var Tanken paa hans Fader og dennes nærforestaaende Død, som han ikke havde kunnet blive kvit. Det vil sige: om Dagen, naar han var i Virksom-